SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

24. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK **40 Kč • 1,65 €** **22. a 29. LISTOPADU 2026**

Z obsahu

Boží slovo není zkamenělé, rozvíjí se a roste v církvi
Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 28. ledna 2026, Řím, aula Pavla VI
– strana 2 –

Blahoslavená Niceta Plaja Xifra a družky
Libor Rösner
– strana 5 –

Relikviář s ostatky bl. Jana Buly a Václava Drboly byl slavnostně uložen v Jaroměřicích nad Rokytnou
– strana 9 –

Milosrdná Vladimirská Bohorodička
– strana 10 –

Křesťanská věrohodnost
Álvaro Corcuera LC
– strana 12 –

Modlitba plná důvěry je nejmocnější zbraní
– strana 14 –

Počátky církve (10)
Mario Galizzi
– strana 15 –

Bašta Pána Boha (3)
Wilhelm Hünermann
– strana 16 –

Relikviář s ostatky bl. Jana Buly a Václava Drboly byl slavnostně uložen v Jaroměřicích nad Rokytnou

Více na straně 9, foto © Vojtěch Curylo, Člověk a Víra

Milosrdná Vladimirská Bohorodička

Ikona přesvaté Bohorodičky Vladimirské, v Rusku nazývané prostě *Vladimirskaja*, je zřejmě jedním z nejznámějších mariánských zobrazení a zároveň jednou z nejdůležitějších ikon ruského pravoslaví. Pro ruský národ však znamená mnohem více než jen obraz.

Přeslavnou divotvornou ikonu namaloval kolem roku 1100 v Konstantinopoli neznámý mnich, řecký ikonopisec, anebo spíše – jak se říká o ikonách – v modlitbě a postu ji napsal jako evangelium na lipové dřevo. Tento typ zobrazení Bohorodičky se v ruském umění nazývá *Umilenije*, Matka Boží „mateřsky něžného soucitu". Tváře u sebe, téměř jako na Vánoce, Panna Maria drží s láskou v náručí své dítě, jež objímá a hledá útěchu, zatímco Matčin bolestný pohled je již vnitřně upřen k umučení, které pro nás lidi vezme na sebe Ježíšova vykupitelská láska. Toto vroucí gesto nás chce vtáhnout do jejich vzájemně se posilujícího a utěšujícího vztahu.

Takovouto dětskou důvěru v pomoc soucitné Matky východoslovanské národy během své bohaté historie skutečně potřebovaly a je to tak dodnes. Po uzavření sňatku kyjevského velkoknížete Vladimíra I. s princeznou Annou Porfyrogennétou, sestrou byzantského císaře Basila II. Bulharobijce, v roce 988 přijala rozsáhlá říše Kyjevské Rusi – společná kolébka dnešního Ruska, Běloruska a Ukrajiny – křesťanskou víru. Na místech pohanských chrámů se stavěly kostely a kláštery, v nichž se zavedlo pravoslavné umění, přinesené z Konstantinopole, a ikonopisectví. Kolem roku 1131 sem byl z císařského města dopraven také vzácný obraz Matky Boží Utěšitelky, který byl umístěn v klášteře zasvěcených panen (*Дівочий монастир*) nedaleko Vyšhorodu. Po více než dvaceti letech, v roce 1155, Andrej I. Bogolubský přenesl ikonu na sever, do nového sídla svého Vladimirsko-suzdalského knížectví, do města Vladimir. Byla uložena v nově postavené katedrále, odkud pochází její známé pojmenování *Vladimirská*. Již v té době musela Kyjevská Rus neustále čelit opakovaným nájezdům mnoha nomádských etnik z jihovýchodu. Když si však Kyjevskou Rus koncem 30. let 13. století vítězně podmanili Mongolové a ovládali ji po dobu celých následujících 240 let, projevila se *Vladimirská spásonosná Panna* vykonáním mnoha zázraků a stala se tak nejuctívanějším obrazem lidu a zároveň jakoby jeho „svatyní".

Ikona Vladimirské Bohorodičky

Moskevské knížectví postupně získalo svojí výhodnou polohou ve vnitrozemí dominantní postavení, které se ještě posílilo po vítězné bitvě na Kulikově poli v roce 1380. Mongolská nadvláda byla oslabena, ale ne zlomena. V roce 1395 hrozilo opětovné plenění a pustošení. Na Moskvu táhl neporazitelný a krutý vládce rozsáhlé mongolsko-turkické říše, velký vévoda Tamerlán (Timur Lenk). Obyvatelé města „umírali v očekávání smutného údělu" a jejich poslední nadějí byla důvěra v mocnou přímluvu Panny Marie. Metropolita Cyprián spolu s knížetem Vasilijem I. Dmitrijevičem nařídil přinést z města Vladimir ikonu Bohorodičky, která po desetidenním putování, doprovázená a po cestě všude vítaná modlícím se lidem, dorazila do Moskvy 8. září. Zde na tzv. Kučkově poli se v její přítomnosti slavila prosebná bohoslužba za vroucné účasti naříkajícího obyvatelstva. A nebylo to marné! Letopisy uvádějí, že ještě téže noci měl Tamerlán sen: viděl z nebe na zem sestupovat zářivý sloup, jakoby horu, z níž sestupovala paní nepopsatelné velebnosti a majestátu, obklopená nebeskými šiky andělů a svatých, vyzbrojených zlatými kopími a meči, a důrazně mu přikázala, aby opustil toto území. Po probuzení se zastrašený vévoda od svých poradců dozvěděl, že oslňující paní není nikdo jiný než matka Boha křesťanů a mocná orodovnice Kyjevské Rusi. Pochopil, že by nic nezmohl proti podobné síle, a k velkému překvapení všech dal svému vojsku povel k ústupu a odtáhl na jih.

Z vděčnosti a na památku zázračné záchrany Moskvy byl dva roky poté na tomto místě setkání sužovaného lidu

Katedrální chrám Zesnutí přesvaté Bohorodičky ve Vladimiru. Byl postaven v roce 1158 a patří k nejstarším kamenným stavbám Ruska. Od roku 1992 je zapsán v Seznamu světového dědictví UNESCO.

s mocnou *Vladimirskou Bohorodičkou* postaven *Sretenský monastýr – Klášter setkání*. Od té doby se od Uspenského chrámu (katedrála Zesnutí přesvaté Bohorodičky) v Kremlu až k nevelkému, avšak vlivnému Sretenskému monastýru koná každoročně 8. září slavnostní procesí.

Zázrak pro generála

Přesně na 600. výročí spásonosné události byla po slavnostním procesí roku 1995 před zázračnou ikonou opět vznesena další prosba. Netýkala se sice záležitosti „národního významu“, ale jedné z těch mnoha osobních „všedních tragédií“, které nás svojí tíhou obvykle oberou o spánek. Tehdejší představený Sretenského monastýru, dnes metropolita Tichon Ševkunov, duchovní syn archimandrity otce Jana Kresťankina, se o tom zmiňuje ve své knize *„Nesvatí světci“ a jiné příběhy*. Píše:

Z Treťjakovské galerie k nám tehdy do monastýru na jeden den přinesli starobylou zázračnou Vladimirskou ikonu přesvaté Bohorodičky. Procesí ... se zúčastnilo víc než třicet tisíc lidí. Pršelo, jak je to v září obvyklé. Patriarcha a zástup duchovenstva ve veskrze promočených liturgických rouchách pomalu kráčeli za ikonou, lidé stáli podél ulic, a když velkou relikvii přenášeli kolem nich, klekali na kolena – do kaluží, na mokrý asfalt – nikdo se nedíval kam. Byly už tři hodiny ráno, když nakonec poslední člověk z obrovského zástupu vstoupil do našeho chrámu a poklonil se milostnému obrazu. V osiřelém chrámu zůstali před zázračnou ikonou... jenom ti, co zabezpečovali její přenesení a bezpečnost: teoretici umění z Treťjakovské galerie, pracovníci administrativy města a vysocí policejní hodnostáři.

Všichni stáli a mlčeli. Obraz lidové víry, který se před nimi za ty hodiny odhalil, byl pro ně ohromující.

My s řeholními bratry jsme se před ikonou naposledy hluboce uklonili. Pak jsme relikvii políbili a já jsem k přítomným promluvil: „Právě teď máte jedinečnou příležitost ve svém životě, když v takovýto den a na takovémto místě můžete přistoupit k velké ikoně a pomodlit se ke Královně nebes. Za několik minut ikonu odvezou do muzea. Chápu, že jste úřední osoby, můžete mít zábrany, ale nenechejte si ujít tuto možnost.“

Po Říjnové revoluci v roce 1917 byla ikona Vladimirské Bohorodičky z moskevské Uspenské katedrály vyzvednuta k restaurování a od roku 1930 vystavena v Treťjakovské státní galerii. Od roku 1997 je přemístěna do sakrální části galerie, do nádherného muzejního chrámu sv. Mikuláše v Tolmačích. Trvalá mateřská přítomnost Panny Marie u svých těžce zkoušených dětí v době všech zvratů jejich bolestných dějin se odrazila i na jejím obrazu a zanechala na něm stopy. Obraz je vážně poškozen. Z původního zobrazení jsou zachovány pouze tváře a několik fragmentů zlatého pozadí, ale originální nápis – pro ikonu neodmyslitelný – již čitelný není.

Přítomní se podívali jeden na druhého, přešlapovali z nohy na nohu, rozpačitě se usmívali, ale nikdo se z místa nepohnul. Myslím si, že každý z nich by se s radostí poklonil této starodávné relikvii a poprosil by Matku Boží o to, po čem v hloubce srdce touží, kdyby tam byl sám. Ale teď... všichni zaraženě stáli.

A najednou vystoupil dopředu jeden vysoký policejní hodnostář. Tvář měl v té chvíli rudou jako sovětská zástava. Mrzutě cosi zamrmlal, strčil svoji brigadýrku do ruky nějakému majorovi, a když vystoupal po schůdcích k ikoně, nešikovně se před ní třikrát poklonil. Hlasitě políbil neprůstřelné sklo a začal Matce Boží cosi horlivě šeptat. Ještě jednou se těžkopádně poklonil až k zemi a pozpátku jako rak sestoupil dolů. Vytrhl čapku z rukou policisty, který údivem zapomněl zavřít ústa, a když si zachmuřeně všechny prohlédl, odstoupil bokem.

„Jste chlapík, soudruhu generále!“ řekl jsem. „Za něco takového vás Matka Boží nikdy neopustí.“

Potom jsem se obrátil na zaměstnance muzea: „To je všechno, můžete ikonu odnést.“

Uplynul týden. Na slavnostní pohoštění jsme pozvali ty, kteří se podíleli na přípravě našeho svátku – naše řeholní bratry, početné spolupracovníky monastýru, kunsthistoriky z Treťjakovské galerie, představitele města, náš pěvecký sbor. Prostě, abychom mohli všem poděkovat. Na pohoštění přišel také onen generál. „A víte, že se tehdy stal zázrak?“ řekl před svým přípitkem. A podělil se o to, co se mu stalo.

Když tu noc v chrámě generál uslyšel návrh přistoupit k zázračné ikoně, tak jako všichni, také on se zpočátku prostě vylekal. Vedle něho stáli lidé stejného postavení jako on, a dokonce i ti, na kterých byl závislý. Ale právě v těchto dnech generála postihlo neštěstí. Jeho starší sestra, která žila ve Vladimiru, měla autonehodu, při níž si polámala obě nohy. Tam ve Vladimiru se podrobila vícehodinové operaci, jednu nohu jí poskládali a dali do sádry. Čekala ji další operace – na druhé noze, v dlouhé narkóze. Ale generálova sestra byla již dost stará a lékaři se báli, že její nemocné srdce tento zákrok nemusí vydržet.

Oné noci se generál rozhodl jít k ikoně Boží Matky a zašeptal jí: „Matko Boží, já nic nepotřebuji, já mám všechno. Ale sestra... Zítra jde na operaci. A já se bojím, že ji nepřežije... Pomoz jí!“

Druhý den ráno generál zavolal do nemocnice, aby se dozvěděl, jak probíhá operace. Řekli mu však, že žádná operace nebyla. Na jeho rozpaky mu lékaři odpověděli, že ráno, když měli ženu vézt na operační sál, udělali jí poslední rentgenové snímky, na nichž se najednou ukázalo, že rozdrcené kosti nohy jsou uloženy přesně tak, jak mají být, aby správně srostly. Zřejmě se v noci nemocná jaksi šťastně otočila a kosti se porovnaly nejšťastnějším způsobem, takže lékařům zůstalo už jen jediné, neztrácet čas a dát jí sádru.

Z Víťazstvo Srdca 167/2025
přeložil a upravil -dd-

Křesťanská věrohodnost

Slavíme slavnost Ježíše Krista Krále. V den této slavnosti bylo 20. listopadu 2005 v mexické Guadalajaře prohlášeno za blahoslavené 13 mučedníků, kteří položili život za Krista Krále během mexického pronásledování v letech 1926–1929. Je mezi nimi také čtrnáctiletý chlapec José Luis Sánchez del Río, který byl v roce 2016 svatořečen. Ve světle těchto mučedníků, kteří vydali tak příkladné svědectví, se zkusme s P. Álvarem zamyslet nad nezbytností být autentickým křesťanem.

Ježíš byl autentickým člověkem, který si byl vědom svého poslání na zemi, a byl důsledný v tom, jak dovést toto poslání až do konce. *Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo.* (Jan 4,34) Ani nepochopení jeho příbuzných, kteří ho pokládali za blázna, ani strach z Heroda, ani opozice zákoníků a farizeů ho nedovedly odradit od díla, které mu Otec svěřil. Zůstal věrný až do smrti. Proto mohl říct na konci svého života: *Otče, oslavil jsem tě na zemi, dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal.* (Jan 17,4)

Tato věrohodnost, kterou vidíme na Kristu, vyzařuje také ze svědectví mučedníků, jakým je José Luis Sánchez del Río. I když je to hodnota, která opravdu uchvacuje, je to nicméně exotický květ, který je obtížné dnes ve světě najít. Jak velkou pravdu řekl Pavel VI.: „Dnešní svět potřebuje nutně svědky Slova, a jestliže jejich slova je slyšet, je to proto, že jsou to svědci!“ Kladu si otázku, proč věrohodnost, ačkoliv je tak oceňována, je tak řídká v naší společnosti, dokonce i mezi křesťany a Bohu zasvěcenými osobami. Je to prostě proto, že věrohodnost vyžaduje velkou lidskou a křesťanskou zralost, velkou důslednost a velkou lásku k pravdě.

Co je křesťanská věrohodnost?

Věrohodnost znamená žít (v myšlenkách, slovech i skutcích) pravdu našeho bytí, pravdu, kterou nacházíme v Bohu, našem Stvořiteli a Vykupiteli. Lidský rozum osvícený vírou, mi zjevuje objektivní pravdu o mé identitě: jsem tvor vykoupený Kristem. Jsem křesťan povolaný, abych byl apoštolem, žil s Kristem uvnitř jeho mystického těla, kterým je církev. Mám životní poslání, které spočívá v následujícím: sloužit a milovat Boha tím, že plním jeho svatou vůli, která se projevuje zásadně v přirozeném mravním zákonu a v kritériích evangelia. Věrohodnost koneckonců vyžaduje souhlas s tím, čím máme z Boží vůle být, a také důslednost v tom, čím máme být. Tato důslednost, jak dobře víme, vyžaduje ustavičný boj proti všemu, co nás vzdaluje od věrného plnění Boží vůle.

Je důležité vysvětlit, že věrohodnost není totéž co spontánnost. Autentičnost nespočívá v tom, že něco říkáme nebo konáme bez obtíží a bez přemáhání. Některé psychologické školy a pedagogické metody propagují ideu, že k tomu, abychom dospěli v životě k autentičnosti a sebeuskutečnění, musíme se systematicky osvobozovat od každé překážky a každé brzdy naší vlastní vůle (chápané mylně jako rozmar nebo absolutní autonomie). Evangelium nám naopak říká, a naše zkušenost nám to potvrzuje, že splnit svou vlastní povinnost i proti tomu, co nám diktují city nebo okolnosti, není výrazem pokrytectví nebo falešnosti, ale naopak je to velkolepé znamení důslednosti.

Drazí členové a přátelé „Království Kristova“, zvu vás, abyste se dali uchvátit věrohodností, která vyzařuje ze života Ježíše Krista i z hrdinské věrnosti Josého Luise a všech mučedníků. Musíme být věrohodní, musíme být lidmi, kteří vpravdě a beze studu plní ve všem Boží vůli, jež se týká našeho života. Aby naše láska k Boží vůli byla tak silná, že překonává všechny lidské ohledy, dvojakost a přetvářku v našem chování. *Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.* (Mt 6,24) Ježíš Kristus nám zanechal velice výmluvná slova na toto téma. Stačí rozjímat o Ukřižovaném, abychom tomu věřili. Byla to slova, která často připomínal Jan Pavel II.: „Vždy věrní!“ Za všech okolností, v jakémkoliv duševním stavu, za protivenství či za nepohody, v utrpení, v každém okamžiku. Nechť nám pomůže rozjímat a aplikovat neobyčejnou promluvu, kterou se na nás obrátil při své první cestě do Mexika a kterou pronesl při mši svaté 26. ledna 1979. Mluvil tehdy o krocích věrnosti, které předpokládají důslednost a věrnost. Řekl: „Nezapírat v temnotách to, co jsme viděli ve světle.“

ZNÁMKY AUTENTICKÉHO KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

Modlitba jako prostředek toho, jak zjistit, co Bůh od nás chce

Modlitba je nenahraditelný prostředek k rozvíjení jasného a trvalého vědomí toho, co od nás chce v každém okamžiku Bůh, pramen veškeré věrohodnosti. Navíc modlitba mě nejen osvěcuje, ale dává mi také sílu a motivy, abych miloval Boží vůli a plnil ji. Jak velice nám pomáhá rozjímat o usebraném Ježíši, který často a dlouho setrvával v modlitbě! Před velkými rozhodnutími, v temných hodinách svého umučení, v každém okamžiku Kristus vždy uměl hledat v modlitbě světlo a sílu nezbytnou k tomu, aby vytrval při plnění toho, co *je jeho Otce* (srov. Lk 2,49). Modlitbou se všechno mění! Neumíme si představit, jak velkou transformační sílu má modlitba. Trápení obrací v radost, smutek v útěchu, slabost v sílu, znepokojení v mír. Kristus se často uchyloval k modlitbě. Tam činil rozhodnutí, tam prosil Otce, odtamtud nás učí cestě: modlit se, modlit se, modlit se. Není pochyb, že to je cesta, jak obdržet jakoukoliv věc. Nesmíme zapomínat, že společně s modlitbou bývá spojena moudrá rada duchovního vůdce, který nám může nejlépe pomoci a poradit, jak rozlišovat konkrétní projevy Boží vůle.

Dodržet správnou hierarchii hodnot

Boží vůle musí být nejvyšší normou, musí stát nade všemi vášněmi a vrtochy, nad módou a zvyklostmi světa, nad pokušeními ďábla. Dobré je jen to, co mi pomáhá plnit Boží vůli, a špatné je všechno, co mi v tom brání. Svatí nám dávají obdivuhodné svědectví, co to znamená žít důsledně v této hierarchii hodnot. *Více se sluší poslouchat Boha než lidi,* vyznali významně Petr a další apoštolové před veleradou (Sk 5,29). Kolik máme vhodných příležitostí v práci a vůbec v našich společenských vztazích, abychom vydávali odvážné svědectví o této pravdě, která v některých případech může s sebou přinášet obtížná nebo kontroverzní rozhodnutí! José Luis měl svou hierarchii hodnot velmi jasnou: „Raději zemřít než zradit Krista a svou vlast,“ opakoval svým katanům. Své srd-

ce vložil do nebeské vlasti, do slov, která Ježíš Kristus řekl v evangeliu: *Dobře, služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost svého pána!* (Mt 25,21)

Abychom žili důsledně podle nejvyšší normy Boží vůle, musíme být věrní Duchu Svatému ve svém svědomí. „Svědomí je nejtajnější střed a svatyně člověka, v ní je sám s Bohem, jehož hlas mu zaznívá v nitru." (*Gaudium et spes* 16) V něm se hlasitě ozývá základní mravní zákon: je třeba konat dobro a varovat se zlého (*bonum est faciendum, malum vitandum*). A v tomto svědomí se sami setkáváme s Přítelem, který chce koneckonců jen naše dobro, naše opravdové štěstí!

Věřte mi, drazí přátelé, že nejstrašnější věc, která se nám může stát, je ztráta citlivosti svědomí, protože dokud ono existuje, je zde vždy možnost se vzpamatovat, Bůh nám může podat ruku, aby nás vysvobodil. Více než o zdraví těla se musíme starat o zdraví svého svědomí, nazývat vždy dobro dobrem a zlo zlem. Kéž nám dělá větší starosti deformace svědomí než rána nebo špatný lidský komentář. „Buď autentický každý den svého života. Neuléhej žádný den s nějakou vnitřní zlomeninou nebo deformací, tak jako bys nebyl schopen spát se zlomenou rukou. Jak bolí zlomenina nebo vymknutý kloub a jak hledáme úlevu! Nečekej, až bolest svědomí přestane a smíříš se s deformací. Je tady opravdu čeho se bát!" (Marcial Maciel) Udělejme opravdu správné rozhodnutí pro celý svůj život: nikdy neuléhat, aniž bychom vykonali krátké zpytování svědomí a odpověděli na konkrétní Boží vůli o našem životě, poděkovali za dobré věci, které jsme vykonali, a napravili každý příznak klamu a deformace!

Učinit Boží vůli nejvyšší normou svého života je navíc pramenem štěstí a hlubokého pokoje, protože duše hledá Boží zalíbení a je v každém okamžiku podněcována láskou, nikoliv strachem. Jak správně říká *Následování Krista*: „Sláva dobrého člověka spočívá ve svědectví dobrého svědomí. Máš-li správné svědomí, budeš mít vždy veselou náladu." (II. kniha 6,1–2) Velmi pomáhá opakovat si, především v srdci, slova žalmu 119: *Jak miluji tvůj zákon, Hospodine, celý den o něm přemítám!* Je to stejné, jako když milujeme nějakou osobu: milujeme ji tak velice, a ona nás také miluje tak velice, že máme radost v srdci, když můžeme udělat to, co se jí líbí, vidět ji šťastnou a vědět, že naše vděčnost se projevuje více než ve slovech, ve skutcích věrnosti její vůli. Proto říkáme „jeho svatá vůle" a proto ho prosíme po všechny dny v modlitbě Otče náš, aby se děla jeho vůle. Nemůže být lepší žádosti v našem životě.

Utíkat v životě před lží a ze stejného důvodu se snažit, abychom byli dobří doopravdy, a ne pouze naoko.

Musíme se vždy snažit, abychom jednali před Bohem, a ne pouze před lidmi. Velký nepřítel věrohodnosti je marnivost, lidský ohled, strach z toho, co si druzí o nás pomyslí a co řeknou. Někdy je nutné starat se o vlastní image a mít na zřeteli možné ohlasy našich skutků u druhých lidí. Ale když mě to vede k umlčování svědomí, zanedbání mých povinností a opominutí dobrého, pak dávám přednost tomu, že zrazuji Boha, místo abych snesl nepříjemnost.

Člověk vždy cítil potřebu mít masku, jak pro smích, tak pro pláč. Je mnoho lidí, kteří je předvádějí. Nedej se svádět ke zdání, bratře. Mnoho lidí podléhá marnivosti, usmívá se, upírá oči k zrcadlu, ale to všechno s nasazenou maskou. Snad jen když zhasnou, mají odvahu ji odložit na krátký okamžik, ale mají ji na nočním stolku po ruce, aby si ji hned další den nasadili. To, o co se máme zajímat, je obraz, jaký má o nás Bůh, utvářet svůj život minutu po minutě před jeho tváří. To je nejautentičtější obraz, jaký můžeme představit druhým, ten vydá nejvíc. „Nejsi světější, protože tě chválí, ani horší, protože říkají o tobě nedobré soudy. Jsi prostě tím, kým jsi, a nemůžeš se pokládat za většího než takového, jakého tě Bůh vidí." (*Následování Krista* II, 6,12)

Našeho Pána nemůžeme oklamat, protože *všechno je nahé a odkryté před jeho zrakem* (Žid 4,13). On je ten, kdo nás stvořil a kdo nás bude soudit. Nicméně jeho pohled není pohled vyšetřovatele, policisty nebo inkvizitora, nýbrž pohled Otce, který nás miluje, stará se o nás, a když nás často napravuje, je to jen k našemu dobru (srov. Žid 12,7). Jaký mír a jistotu dává duši, jestliže prožívá tuto skutečnost a jedná vždy před Boží tváří! Není se třeba ničeho bát, není důvod schovávat se a naslouchat, zda Bůh nepřichází, jak to dělali Adam a Eva po svém hříchu v ráji (srov. Gn 3,8). S ním se cítíme vždy dobře. Rozmlouváme s ním jasně a spontánně.

Vrátit se k Pravdě: dokázat v pokoře povstat a opět nastoupit cestu

Každému se může přihodit pád a temné momenty, ale to nás nesmí odradit od toho, abychom uznali pokorně svou slabost, požádali Boha o odpuštění a vrátili se na správnou cestu. Častá zpověď je svátost, která nás vrací k pravdě s Bohem, a Eucharistie nám dává sílu, abychom v této pravdě žili.

Je to snadné sám se ospravedlňovat, předstírat svůj obraz před druhými i před sebou dlouhou litanií omluv a utěšování (nechtěl jsem, jsem jenom člověk, dělají to i druzí, v takových okolnostech nic jiného nešlo udělat...). Nezbytnou podmínkou, jak se opravdu vyznamenat v životě, abychom byli věrohodnými lidmi, je poctivost k sobě samým, upřímnost, kterou nám nabízí Ježíš – Cesta, Pravda a Život – ve svém evangeliu: žít podle pravdy a v lásce (srov. Ef 4,15). *Kdybychom řekli, že nemáme hřích, klameme sami sebe a pravda v nás není. Když však přiznáme své hříchy, on nám je odpustí a očistí nás ode všeho špatného, protože je věrný a spravedlivý.* (1 Jan 1,8–9) Bůh má největší zálibu v tom, že nám může odpouštět. Ale odpuštění bez lásky, tzn. bez lítosti je klamné. Stejně tak opravdovost bez upřímnosti je fraškou. Musíme prosit Boha, aby nám udělil milost být čestní a pokorní, abychom se od něho nikdy neodloučili a nezradili jeho lásku.

Žijeme v těžkých dobách. Kdo chce zůstat věrný a žít autenticky svou křesťanskou víru, musí být připraven zříci se pro Krista všeho. Ve srovnání s minulou dobou je dnes ještě jasnější skutečnost mučednictví prvních křesťanů. Křesťanské povolání je povolání ke svědectví, poslání být znamením, kterému se odporuje, je to povolání k mučednictví každodenní věrnosti. Mučedníci jako Luis Sánchez jsou nám v tom příkladem.

V Panně Marii, která řekla „Ano!", ženě povýtce opravdové a důsledné, věrné slovu, které dala Bohu, můžeme najít obdivuhodnou syntézu všeho toho, co jsem se vám snažil říct, a také bezpečnou oporu pro náš každodenní boj, abychom byli opravdovými a důslednými křesťany. Kéž nám vyprosí od Boha spolu s Josém Luisem Sánchezem del Río milost vytrvalosti ve víře a v lásce k Bohu!

Podle IS Regnum Christi

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

ŽIJEME S BOHEM

POKLEKNĚME PŘED BOHEM

Marián Kuffa • Text z kázání a přednášek přeložil a poskládal Martin Leschinger

Originální kázání slovenského kněze, jenž pomáhá lidem, kteří v životě sešli z cesty, zakopli nebo zabloudili. Pokleknutí před Bohem je vynikajícím prostředkem sebenápravy jednotlivce i celého lidstva. Všichni v životě zakopáváme a bloudíme, jen si to nechceme přiznat. Bůh trpělivě čeká na naši pokoru, aby mohl začít vylévat své milosrdenství...

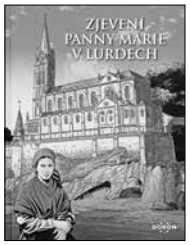
Martin Leschinger – FLÉTNA
Brož., 110x190 mm, 128 stran, 195 Kč

MARIÁNSKÁ ÚCTA

ZJEVENÍ PANNY MARIE V LURDECH

Scénář Éric Stoffel a Yvon Bertorello • Ilustrace Frédéric Volante • Kolorování Véronique Gourdin • Z francouzštiny přeložila Alena Rosová • Revize překladu a redakce Kateřina Lachmanová

V roce 1858 se v okolí Lurd začala šířit zpráva, že se chudé dívce Bernadetě Soubirousové zjevuje Panna Maria. Pro Bernadetu i pro její rodinu začalo nelehké období plné výslechů, ústrků a podezírání ze strany představitelů církve i veřejné správy. Boží dílo se však nakonec prosadilo a lidé z celého světa získali úžasnou oázu, kam jezdí duchovně načerpat. Každoročně narůstá dlouhý seznam svědectví těch, kdo zde zakusili své obrácení nebo fyzické uzdravení. Více se dozvíte při četbě tohoto komiksu.

Nebojsa & Doron, s. r. o.
Váz., 220x290 mm, křídový papír, 48 stran, 349 Kč

PAPEŽŮV ŽIVOTOPIS

PAPEŽ LEV XIV. • ŽIVOTOPIS

Elise Ann Allenová • Z angličtiny přeložila Marcela Koupilová • Redakce Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Osobní historie Roberta Francise Prevosta, svědectví o něm a velký rozhovor s nově zvoleným papežem – to je ve stručnosti životopis Lva XIV. od Elise Ann Allenové, která čerpá informace jak přímo od papeže, tak od těch, kteří ho poznali osobně nebo mají co říci k jeho působení.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Váz., přebal, 147x200 mm, 366 stran, 529 Kč

PRO TY, KDO SI MOC NEVĚŘÍ

VĚŘ SI • KNÍŽKA, KTERÁ DODÁ SEBEVĚDOMÍ

Text Asia Olejarczyk • Ilustrace Ola Makowska • Redakce Agnieszka Bernacka • Z polštiny přeložila Mgr. Miriam Michálková • Česká redakce Bc. Pavla Braunerová • Doslov Anna Pochopień • Psychologická konzultace k českému vydání a doslov Mgr. Marika Děrdová

Rodiče si často kladou otázku, jak vychovávat děti, aby si věřily, aby byly odolné vůči neúspěchům a nebály se uskutečňovat své sny. Pocit vlastní hodnoty znamená víru ve svůj vnitřní potenciál, ve vlastní schopnosti, odvahu čelit výzvám, spokojenost s vynaloženým úsilím i dosaženými výsledky. Je to také pocit, že máme svoji hodnotu a zasloužíme si lásku, právo na štěstí. Tato knížka může dítěti pomoci v budování jeho sebedůvěry. Díky praktickým ukázkám a konkrétním tipům na aktivity může dítěti připomenout, kolik různých situací v životě už zvládlo. Knížka patří do rukou rodičů, učitelů i malých čtenářů s dospělým parťákem, se kterým si u čtení mohou i povídat. Je vhodná pro děti od 7 let.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství
Váz., 210x280 mm, křídový papír, 38 stran, 229 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: *Objednavky@maticecm.cz*

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stánkách *www.maticecm.cz*.

SVĚTLO – časopis pro duchovní život. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaručuje to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **Světlo@maticecm.cz**; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky časopisu: E-mail: **Periodika@maticecm.cz**, tel.: 585 220 626; objednávky knih: E-mail: **Objednavky@maticecm.cz**, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: **Redakce@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovensku republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Limanová, Medzugorje aj.), se podřizujeme koncilnímu úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

Česká pošta	TZ	2019/12030